

روزی که بنامت زدیم

دیار ۲۲ ش ۱۳۴

روز اول: حضرت مسلم بن عقیل

«برادر، پسر عمو و فرد مورد اطمینان» عناوینی بود که سیدالشهدا در نامه خود و در پاسخ به دعوت مکرر شیعیان و سران کوفه؛ در مورد مسلم بن عقیل گفت. نیمه شعبان بود که مسلم از مکه به کوفه رفت و حدود هجده هزار نفر با او و به نفع امام بیعت کردند. آن زمان، والی کوفه نعمان بن بشیر بود. در ایام فعالیت و قیام حماسی مسلم، والی کوفه عزل و ابن زیاد به ولایت کوفه منصوب شد و به مقابله با حرکت حضرت مسلم پرداخت. مسلم پرانجام توپش را با تهدید و تطمیع، ابن زیاد سران شهر را فراخواند و آن‌ها را با تهدید و دستگیری‌ها، مطیع خود کرد! با ایجاد جو رعب و وحشت و دستگیری‌ها، بیم و هراس بر مردم سایه افکند و از دور حضرت مسلم پراکنده شدند. حضرت مسلم در کوفه تنها و غریب ماند و سرانجام توسط سربازان ابن زیاد دستگیر شد و به دستور ابن زیاد بر فراز برج قصر، سر از بدنش جدا کرده و پیکرش را از بالای برج به پائین انداختند. شهادت حضرت مسلم در روز هشتم ذی‌الحجه سال ۶۰ هجری بود و مزار متبرک ایشان در شهر کوفه است.

روز دوم: حضرت زینب

دختر امیرالمؤمنین و فاطمه زهرا علیها السلام در سال پنجم هجری، روز ۵ جمادی الاول در مدینه پس از امام حسین علیه السلام به دنیا آمد. این بانوی بزرگ که دارای قوت قلب، فصاحت زبان، شجاعت، زهد و ورع، عفاف و شهامت فوق‌العاده بود، در حادثه صحرای کربلا پیام‌آور خون شهدا و همراه برادر خویش در این نهضت عظیم بود. عبدالله بن جعفر (پسر عمویش) بود. دو پسرش شوهرش، عبدالله بن محمد و عون در واقعه کربلا به شهادت رسیدند. او سرپرست کاروان اسیران اهل بیت، پرستار امام زین‌العابدین علیه السلام، سنگ صبور خاندان رسول الله و افشاگر ستمگری‌های حکام اموی به وسیله خطبه‌های آتشین بود. او دختر شهید، خواهر شهید، مادر شهید و عمه شهید بود و به راستی «قهرمان صبر» است و به حق باید گفت که: سرنوشتی در نینوا می‌ماند اگر زینب نبود کربلا در کربلا می‌ماند اگر زینب نبود

روز سوم: حضرت رقیه

دخترک سه چهار ساله امام حسین علیه السلام که مانند سایر اهل بیت سیدالشهداء علیهم السلام در سفر کربلا حضور داشت، همراه اسرا به شام برده شد. پس از خطبه حضرت زینب در مجلس یزید که اوضاع را بر ضد یزید متحول ساخت، حضرت رقیه شبی پدر را به خواب دید. پس از بیدار شدن بسیار گریست و بی‌تابی کرد و بهانه پدر را گرفت. خبر به یزید رسید، دستور داد سر مبارک امام حسین علیه السلام را نزد رقیه ببرند! دختر سه ساله اباعبدالله از این منظره بیش‌تر رنجور شد و از غم پدر در همان خرابه به لقاءالله پیوست...

روز چهارم: حضرت قاسم بن حسن

روز عاشورا هنوز به سن بلوغ نرسیده بود. او که شب عاشورا به عمویش راجع به شهادت پاسخ «احلی من العسل» را داده بود، برای میدان رفتن از امام خویش اجازه خواست. اباعبدالله قاسم علیه السلام را به آغوش کشید، گریست و اجازه جنگ داد. قاسم علیه السلام سوار بر اسب شد، رجز خواند و به جنگ پرداخت: این تنکرونی فانا ابن الحسن سبط النبی المصطفی و المؤمن هذا حسین کالأسیر المرتھن بین أناس لاسقوا صوب المزن

روز پنجم: عبدالله بن حسن

نوجوان یازده ساله - فرزند امام حسن مجتبی - هنگامی که دید عمومی بزرگوارش - سیدالشهدا - بر زمین افتاده است، برای دفاع از ایشان به میدان شتافت و جنگید و با تیغ «بحرین کعب» به شهادت رسید. رجز او هنگام پیکار چنین بود: ان تنکرونی فانا ابن حیدره ضرغام آجام و لیث قسوره علی الأعدای مثل ریح صرصره

روز ششم: حر بن یزید ریاحی

فکر نمی‌کرد جنگ با حسین علیه السلام تا این حد جدی باشد... صبح عاشورا، آب دادن به اسب خود را بهانه کرد و از اردوگاه عمرسعد جدا شد و به کاروان ابا عبدالله پیوست، توبه کثان و پشیمان از آنچه کرده بود! پس از قبولی توبه از جانب سالار شهیدان به عنوان اولین نفر از سپاه آن حضرت، اذن میدان طلبید. بر زمین که افتاد، امام حسین علیه السلام بر بالینش حضور یافت و خطاب به او فرمود: «انت حر کما سمتک امک و انت حر فی الدنیا و انت حر فی الآخرة» «تو همانگونه که مادرت نامت را حر گذاشت، حر و آزاده‌ای! آزاده و سعادتمند»

روز هفتم: حضرت علی اصغر علیه السلام

طفل شیرخوار
امام حسین علیه السلام که در روز عاشورا از
تشنگی بی تاب شده بود، آخرین یاور پدر
خویش بود.
امام، طفل مظلوم خود را بر روی دو
دست بالا گرفت و رو به دشمن فرمود:
«از یاران و فرزندانم، کسی جز این
کودک نمانده است. نمی بینید چگونه از
تشنگی بی تاب است؟!...»
و پاسخ تشنگی علی اصغر علیه السلام را تیر
سه شعبه حمله داد.

روز هشتم: حضرت علی اکبر علیه السلام

فرزند بزرگ سیدالشهدا که در خلقت، اخلاق و گفتار شباهت
زیادی به پیامبر اکرم صلی الله علیه و آله داشت، اولین شهید عاشورا از
بنی هاشم بود. شجاعت و دلاوری علی اکبر و رزم آوری و
بصیرت دینی و سیاسی اش در سفر کربلا و به ویژه در روز
عاشورا تجلی کرد.
چندین بار به میدان رفت و با شجاعت تمام با انبوه سپاه
دشمن جنگید. گرچه پیکار، سخت او را تشنه تر می کرد؛ اما
بی آن که بتواند آبی بنوشد با همان تشنگی و جرات، مجدد
به میدان رفت و جنگید تا شهید شد.
قاتلش، «مره بن مقعد» بود.
حضرت علی اکبر نزدیک ترین شهیدی است که با امام
حسین علیه السلام دفن شده است. مدفن مطهر او پایین پای
اباعبدالله است و به همین جهت، ضریح امام شش گوشه دارد.

روز نهم: حضرت ابوالفضل العباس علیه السلام

فرزند امیرالمؤمنین، برادر سیدالشهدا، فرمانده و پرچمدار سپاه
امام حسین در روز عاشورا!
در زمان واقعه کربلا ۳۴ ساله بود. کنیه اش «ابوالفضل» و
«ابوفاضل» است و از معروف ترین لقب هایش قمر بنی هاشم،
سقا، صاحب لواءالحسین، علمدار، ابوالقربه، عبدصالح، باب
الحوایج و... است.
قمر بنی هاشم قامتی رشید، چهره ای زیبا و شجاعتی کم نظیر
داشت.
در حادثه کربلا، پرچمدار سپاه امام حسین علیه السلام و سقایی
خیمه های اطفال و اهل بیت اباعبدالله را برعهده داشت.
عباس که مظهر ایثار و وفاداری و گذشت بود، وقتی به فرات
رسید با آن که تشنه بود اما به احترام برادر و تشنگی او و اهل
بیتش لب به آب نزد و سوگند یاد کرد آب ننوشد و سرانجام
با همان لبان تشنه به شهادت رسید.

روز دهم: حضرت ابا عبدالله الحسین علیه السلام

امام سوم شیعیان و شهید کربلا که نهضت عاشورا بر محور فداکاری و جانفشانی
آن حضرت شکل گرفت.
امام حسین علیه السلام بسیار مورد علاقه پیامبر بود و آن حضرت درباره ایشان می فرمود:
«حسین منی و أنا من حسین...» تا شش سالگی در آغوش پیامبر بزرگ شد.
در دوران خلافت پدر بزرگوارشان در کنار آن حضرت بود و در سه جنگ «جمل»،
«صفین» و «نهروان» شرکت داشت.
پس از شهادت پدر، مطیع رهبر و مولای خویش، امام حسن مجتبی علیه السلام و همراه
برادر بود.
بعد از شهادت امام حسن مجتبی علیه السلام بار امامت بر دوش ایشان قرار گرفت.
در آن زمان معاویه بر حکومت مسلط بود. با مرگ معاویه یزید به والی مدینه نامه
نوشت که از امام حسین علیه السلام به نفع او بیعت بگیرد، اما حسین بن علی علیه السلام که از
فساد و بی لیاقتی یزید مطلع بود از این بیعت امتناع ورزید و برای رهایی اسلام و
مسلمین از بلای سلطه یزید که به زوال و محو دین می انجامید راه مبارزه را در
پیش گرفت.
از مدینه به مکه هجرت کرد و در بی نامه های فراوان کوفیان و شیعیان عراق به
آن حضرت و دعوت از ایشان جهت رفتن به کوفه، ایشان ابتدا مسلم بن عقیل را
جهت حصول اطمینان از وفاداری کوفیان به آن دیار فرستاد و پس از تأیید مسلم،
همراه یاران و اهل بیت خویش راهی آن سرزمین شد. اما با پیمان شکنی کوفیان
و شهادت حضرت مسلم، ایشان پیش از رسیدن به کوفه در صحرای «کربلا» در روز
محاصره سپاه کوفه قرار گرفت. اما تسلیم نیروهای یزید نشد و سرانجام، در روز
عاشورا در صحرای کربلا سرچشمه قیام و آزادگی شد و شهادت ایشان، سبب زنده
شدن اسلام و بیداری وجدان های خفته گردید. پیامبر خدا درباره امام حسین علیه السلام
فرمود:
«قسم به آن که مرا به حق به پیامبری فرستاد. حسین بن علی در آسمان بزرگ تر
از زمین است و بر سمت راست عرش الهی نوشته است «حسین مصباح الهدی و
سفينة النجاة»» (سفینه البحار، ج ۱، ص ۲۵۷)